

József Attila

Felszították a magányos tárgyak,
szellőtlen űrben tőle rezegnek,
hever egy kő, de nem repülhet,
J. A.-ra gondolt s még nehezebb lett.

Nem segíthet, de szívességből
beleeszik a bajaimba,
és ha megerjed bennem a láva,
bajszát beleáztatva issza.

E félszeg áldozatot rokontól
vagy akár baráttól sem túrném el,
de hogyan is mernék kötözködni
a történelem vers-szívével?

Ha minden dolgomat összedobálom,
ha mélyen elalszom vonatra várva,
ha sineimet levegőbe röptítem
rábólínt, noha nyilván bánja.

Am ha a magány késével játszom,
mint egy leleményes tréfamester,
odafekszik halottaimhoz
derüsen és kettészelt testtel.